

Szerkesztőségi iroda:
Csik-Szereda
Györgyjakab Márton
könyvkereskedése
hová
a lap szellemi részét illető
közlemények,
előfizetési pénzek és hi-
rítések küldendők.

CSIKI LAPOK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETI LAP.
MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN.

Előfizetési ár:
Egész évre 4 frt.
(Külföldre) 6 frt.
Félévre 2 frt.
Negyedévre 1 frt.
Hirdetési díjak
a legolcsóbban számítatnak.
Bélyegdíjért külön minden
beiktatásnál 30 kr.
Nyilvántartási díjak
soronként 10 kr-ért közöl-
tetnek.

Felelős szerkesztő: Dr. Bocskor Béla.
FŐMUNKATÁRSÁK: Hochschild Lajos Gyergyóban.

Kiadó tulajdonos: Györgyjakab Márton.
Vitos Mózes a központban.

Embery Árpád Udvarhelymegyében.

Förmedvény.

Ez a valódi neve annak a cikknek, mely a „Gazdasági Értesítő“-ben, ennek folyó évi október havi 4-ik számában „Birátat“ czímen megjelent.

A „Gazdasági Értesítő“ szerkesztője T. Nagy Imre, ki egyúttal a csikmegyei gazdasági egyesületnek is titkárja s e mellett még megyei közgazdasági előadó is, a fennebb jelzett „Birátat“-ban tajtékzó dühvel rohan neki lapunknak; neki rohan az ennek folyó évi 41-ik számában „A csikmegyei gazdasági egyesület figyelmébe“ czim alatt megjelent cikk miatt s tehetetlen és jogosulatlan haragjában használnál lapunk ellen s főleg a fennjelzett cikknek írója ellen olyan kifejezéseket, melyekkel tisztességes alap és tisztességes cikkíró világ ez életben soha sem élt.

Hát hiszen ez a T. Nagy Imre úr gusztusa, csak hogy mi az ilyenből nem kérünk s habár minden művelt ember botrányának nevezi is a „Birátat“-ban foglalt durva kifakadásokat s habár több oldalról hallottuk is annak kijelentését, hogy a pokróczmagaviselettel szemben mi se legyünk kiméletesek, — mi mégis csak megmaradunk a tisztesség színvonalán s nem követjük a „Birátat“-ot abba a sárba, melylyel minket akart befecskendezni, de ez épületes törekvése közben saját magát rondította be.

Egyedül csak az olvasóink iránt mindenkor érzett kiváló tiszteletünk birhatott rá ilyen körülmények között, hogy a „Birátat“-tal foglalkozzunk, de higgye el nekünk T. Nagy Imre úr, hogy vele a történetek után, mint cikkíróval szóba nem állottunk volna.

Tisztelt olvasóink lapunk 41-ik számából igen jól ismerik „A csikmegyei gazdasági egyesület figyelmébe“ czimű cikkünket, igen jól tudják, hogy mi abban senkit sem sértettünk, hanem egyszerűen kimondtuk azt, hogy az október 1-én rendezett állatkiallítás nem sikerült s nem is fog addig sikerülni, míg a cikkünkben megnevezett gondolkozásmód a népből ki nem irtatott.

És ez esett olyan zokon T. Nagy Imre úrnak, a gazdasági egyesület titkárjának, csikmegyei közgazdasági előadónak, gazdasági egyesület: közlöny szerkesztőnek és gazdasági irányu felsőnépiskolai tanítónak.

Hát bizony mi nem tehetünk arról, hogy az ilyen temérdek sokféle „gazdasági“ úrnak, feltűnt az, hogy a „Székely Nemzet“-ben évről-évre megjelent nagyhangú dicséretnek a „Székely Nemzet“-től külön álló tollból egyszer végre a valóságot egyenesen kimondó cikkkecske is megíródott a gazdasági egyesületről, — mi csak arról tehetünk volna, hogy ez lapunkban ne lásson napvilágot; de ha ezt megtenni akartunk volna, el kellett volna felejtenünk programunknak eüdig műven betartott egyik pontját: „hogy mi senkit sem dedelgetünk, hanem őszintén, leplezetlenül mondjuk meg mindenkinek szemébe az igazat.“

Megmondottuk mi az igazat a csikmegyei gazdasági egyesületnek s természetesen ezzel egyidejűleg az egyesületben létező titkár úrnak is.

És ez igazmondást támadja meg böszült módon a titkár úr? Ez igazmondásra merészkedik ráloggni, hogy ez kinyomata azon csakis a titkár úr által képzelt, de valóságban sehol sem létező,

vagy legalább is tőlünk messze távol álló irányzatnak, hogy t. i. köz- és társadalmi intézményeink leszólassanak, dehonesztáltassanak és denuncziáltassanak? Ezen igazmondásunkat merészkedik a titkár úr a gazdasági egyesület leszólásának és ócsárolásának nevezni? — Tessék megkérdezni az általános közvéleményt és ha ez egyetért a titkár úrral, meghajlunk és mellünkkel verve mondjuk el a mea culpa; de míg ez meg nem történik, addig nyíltan kiáltjuk a „Birátat“ szemébe, hogy a „sültelen hazugság és éretlen semmiskedés“ kifejezések büzhödtsara visszahullott arra, ki veszett indulatában minket akart bepiszkítani.

Tessék megkérdezni vármegyénk legtöbb lakosságának véleményét az október 1-én rendezett kiállítás sikeréről s ha e vélemény nem igazolja a „Birátat“ czimű förmedvényben megírt cikkünk igazmondóságát, akkor nyíltan elfogjuk ismerni, hogy a „durva célzatosság“, az „úszítás“ kifejezésekben nyilvánult vádakát megérdemeltük, akkor egyetlen szavunk sem lesz a „gaz számításból eredő denuncziálások“ szavakban jelentkező öklelésekre, de a míg ez meg nem történik, addig a „Birátat“ írójának fejébe visszavágjuk e galádsággal petrificált ostoba tuskóit, hadd verjék ki e tuskók a koponyájába szorult örült gondolkozást, mely által elragadtatva, azzal tetszeleg magának, hogy okosan és az irodalmi tisztesség határán belül védelmezte a csikmegyei gazdasági egyesületet!

Egy tisztességes egyesület — milyennek a csikmegyei gazd. egyesületet, mintilyent

A „CSIKI LAPOK“ TÁRCZÁJA.

Szemoru nóták.

I.

Isten veled!

Isten veled, szép kedvesem!
Nézlek, nézlek szerelmesen.
De ha téged már nem látalak,
Bácsút mondom a világnak.

Mit nekem az egész világ!
A szívem csak téged kívánt.
Másé lettél, nem szerettél,
Árva bujdosóvá tettél!

Isten veled! Egyet mondom:
Légy igazán áldott, boldog!
S ha rám gondolsz hébe-korba:
Gyere ki a sirhalmomra!

II.

Meg vagyok én verve.

Meg vagyok én verve,
Az Isten kegyelme
Felém soh'se fordul,
Rám emeli fejét a fereg a porbul.

El vagyok átkozva
Csupa bura, rosszra;
Nincs a ki szeressen,
A boldogság révét hasztalan keresnem!

Miért nem szakad vége!
A sok azenvedéare

Jönne sír nyugalma,
Bár volnék mielőbb kiterítve, halva.

Kár se lenne értem!
Ki örült, hogy éltem?
Most csak bánt mindenki,
S ha meghalok, tudom nem sirat meg senki.

III.

Szülőfalum . . .

Szülőfalum, szellős tanyám,
Czifra szűröm, kis furulyám,
Kis angyalom — Isten veled!
Itt maradnom már nem lehet.

Hej, az útam de keserves!
Szél sikongat, vihar verdes,
Mintha temetőbe mennék,
Mintha kósza lélek lennék!

Foly a könnyem, csak úgy szakad,
Szegény szívem majd megszakad!
Mért is nem öl meg a bánat!
El nem hagynám szép hazámat!

R. Gy.

Gyilkosság.

Írta: VERESS ZSIGMOND.

Hideg decemberi éjszaka volt. — A földön vastag rétegben feküdt a hó. Az égen sűrű felhők tornyosodtak, melyeken alig-alig tudott áttörni a hold fénye. A kis vasúti állomás mintegy kihaltan látszott.

A vonat füttye élesen sipolt végig a téli táj fölött. Zúgása már hallható volt s még teljesen

csendes volt a pályaudvar. Alig egy-két ór járkált büköpenybe burkolózva s kezében lámpával.

Nem volt fűszálló s így gondolható volt, hogy a különben is három percig álló vonat még e kis időt sem fogja bevárni.

Mikor az állomás előtt megállott a vonat, a kezelőtiszt átvette a csekélyke postát s egy másodosztályú kocsiból gyorsan ugrott ki egy uri ember. Egyenesen az állomásfőnök irodájának tartott.

Nagyon látszott sietni, mert csaknem belökte az ajtót.

Egy ott ácsorgó őr látta bemenni az állomásfőnök irodájába s a gyöngye világosság mellett is észrevette, hogy valami kis vastárgyat fog a kezében.

Közelebb lépett az ajtóhoz. E perczen egy hangos jajkiáltás ütötte meg a fülét.

Rémülten s teljesen tanácstalanul állott néhány másodpercig. Majd futni kezdett, hogy segítyt hozzon, mert oly feltűnő volt neki az az ember s csakhamar rá fölhangozó jajkiáltás. — Semmi jót sem gyaníthatott.

Azonban alig tett néhány lépést, újból nyílt az állomásfőnök irodájának ajtaja. Az őr visszafordult s az előbbi úri embert látta sietve távozni. Most is a kezében volt ama bizonyos tárgy, de mintha vérnyomok látszanának rajta.

Hideg borzalom futott végig az őrön. Lába megtagadta a szolgálatot, nyelve odatapadt inyé-

ismerjük — úgy hisszük, nem köszöni meg a „Bírálat”-ban megjelent védelmezését; úgy hisszük, nem lesz hálás T. Nagy Imre írót.

Bizony kár volt a fogadatlán prókátorságba belefognia, hiszen ez a „Bírálat” valóságos — r o n d a m a s s z a l

Dr. B. B.

Politikai mozgalmak.

A képviselőházból. A képviselőház október 19-iki ülésében, a ülés elején Fejérváry Géza br. honvédelmi miniszter terjesztette elő jelentéseit a Ludovica-akadémia ez évi állapotáról és a közös hadsereg katonai nevelő- és képző-intézeteiben a magyar alapítványi helyekre elhelyezett növendékekről. A jelentéseket a véderő és pénzügyi bizottságokhoz utasították. Ezután megkezdették az indemnity részletes tárgyalását. Az 1. §. mellett Pulszky Károly beszélt, ellene pedig Beöthy Ákos és nagyobb szabású beszédében Apponyi Albert szónokoltak. Apponyi beszédére Szapáry miniszterelnök válaszolt a szabadelvű párt helyeslése között. — Az október 20-iki ülésben folytatták az indemnity 1. §-nak tárgyalását Hegedűs Sándor előadó és Wekerle Sándor pénzügyminiszter felszólalásai után a ház az 1. §-ust változatlanul elfogadta. Ezen ülés legérdekesebb eseménye volt Szilágyi Dezső igazságügyminiszter nagytársas beszéde, melyben hatalmas dialektikájával csáfolta Apponyi Albertnek a kormány politikája ellen intézett vádjait. A kormánypart az igazságügyminiszter beszédét lépten-nyomon zajos helyesléssel kísérte, a végén hatalmasan megéljenzete. Apponyi gróf az igazságügyminiszter beszédére rögtön válaszolt s legkevésbé sem érezte magát legyőzöttnek. Az indemnity javaslatban a 3. §-ig haladtak.

A képviselőház október 22-én tartott ülésében folytatták és befejezték az indemnity javaslat részletes tárgyalását. A javaslat ellen beszéltek: Herman Ottó és Horánszky Nándor elnöki képviselők. Utóbbi beszédében vehemens támadást intézett Szilágyi Dezső igazságügy miniszter ellen. A támadásra a miniszter nyomban felelt s az ellene felhozott vádak ellen derekasan védelmezte magát. A javaslat mellett Jókai Mór mondott szónoklatot, a ház a javaslatot részleteiben is elfogadta. Ülés végén az osztrák-magyar vasúttársaság magyarországi vonalainak megváltása iránt létrejött szerződés bevizsgálásáról szóló javaslat fogadtatott el vita nélkül. Az okt. 23-án tartott ülésben az indemnityról és a vasúti szerződés bevizsgálásáról szóló javaslatok harmadik olvasásában is elfogadtattak. Ezután letárgyalták és részleteiben is elfogadták a honvédelmi tárczánál szükségessé vált póthitelről szóló javaslatot Ugron Gábor Horánszky Nándor és Beöthy Ákos ellenkeztek a javaslatot; Pulszky Károly mellette szónokolt. Ezen ülésben válaszolt Szapáry Gyula miniszterelnök az ismeretes Uzselác ügyben és a Jellásich sirjának megkoszorúzása ügyében hozzá intézett interpellációkra. A miniszterelnök kijelenti, hogy csakugyan történtek a katonaság részéről tüntetések, de azért a katonák és altisztek megletek büntetve, Uzselác ka-

pitány pedig megdorgáltatott. A Jellásich bán sirjának megkoszorúzása magasabb katonai körökben nem találtatott időszerűnek és az ezred óvatosabb és tapintatosabb eljárásra intetett. A ház többsége a válaszokat tudomásul vette. Okt. 24-én elnök bejelentette, hogy a kuriai bíraskodásról szóló javaslat tárgyalására kiküldött bizottság megalakult. Elnökké választotta Bokros Elek, előadóvá Rohonyi Gyulát. Ülés végén Beöthy Ákos interpellálta a honvédelmi minisztert a „Katonai Lapok” című újság ellen kiadott rendelete ügyében. Adám Sándor a mezővárosi jégkárosultak érdekében intézett interpellációt a belügyminiszterhez.

Emlékszobrot

a madéfalvi vértanúknak!

Lapunk múlt számában közzétett vezércikkünknek s annak alapján az adakozásra felhívó szövegünk — a mint örömmel konstatálhatjuk — már van eredménye. Felhívásunk több helyen viszhangra talált s a cél létesítése érdekében élénk mozgalom indult meg. Ennek illusztrálására közöljük az alább következő felhívást és azt követő cikket:

Felhívás

a madéfalvi vértanú sirja fölé emelendő emlékszobor érdekében.

Mindazokat, kik a madéfalvi vértanú emlékszoborra javára évek előtt rendezett akadémiai estélyek szinelőadások és táncszívművek alkalmával mint rendezők, vagy mint szereplők közreműködtek s kik akkor az említett célra felülfizettek, valamint minden ez ügy iránt érdeklődőt, folyó évi október hó 29-én csütörtökön délután 5 órakor Csik-Szeredában Romfeld F. ur sörasarnokának nagytermében tartandó értekezletre hazafias tisztelettel meghívunk.

Az értekezlet tárgyai:

1. Összeszámolása az eddig begyűlt összegeknek.
2. Emlékalapkezelő bizottság választása.
3. Indítványok.

Csik-Szereda, 1891. október 15-én.

Az előkészítő bizottság.

Allítsunk emléket!

Ama magasztos eszme, melyet a „Csiki Lapok” legközelebbi száma megpendített, valóban felkarolandó és megtestesítendő. Magasztos lépés! Megérdemlik azt ott a „Vészhalom” alatt nyugvó székely atyánkfiai. A mai kor szobrot emel mindennek, szobrot a haza nagyjainak, szobrot a nemzet jövőinek, szobrot még az olyanoknak is, a kik legkevésbé számíthatnak a nemzet általános elismerésére.

Az 1764-ik év nevezetes év a székelység történetében. Fejtegetni a madéfalvi veszedelem

okát fölöslegesnek tartom, hiszen már úgy is minden jó s ékely ember ajkán él az ősköztől átörökölt hagyomány.

A székely nép a szabadságot éldele, a szabadság vezette minden tettét, e volt rugója és életető lelke minden cselekedetének.

Amaz öntudatnál fogva, hogy a székely kiváltságolt, nem türt el semmi idegen beavatkozást, semmi pressziót és ennek tudható be a madéfalvi vérfürdő is. Nem vette fel a fegyvet, mert tudatával volt annak, hogy székely s eo ipso szabad.

S vajjon mi lett jutalma a székely nép ezen önértettségének? A nép lemészárlása. Ezen néri kegyetlenségről sokat tudnánk beszélni a szeredai vár börtönei! Székely atyánkfiai megérdemlik magasztos és vitéz tetteikért az utódok kegyeletét.

Emlék tehát nekik! Vádolhatjuk magunkat hosszú halogatásainkért, őszintén szólva restségünkért; nem most, már régen emlékjelnék kellene hirdetni a székelységnek a történelem lapjaira arany betűkkel beirt hőstettét.

Itt az idő, tette hát Uraim! Nincs egyetlenegy lakója se Csiknak, ki örömmel ne áldozna — tehetsége szerint — egy néhány fillért a haza oltárára. Hiszen nem halt ki még a székely nép lelkéből a kegyelet és tisztelet a hősök iránt!

Ha jeleseink tetteit meg tudjuk örökíteni, nevüket legalább egy rövid időre az enyészet homályából kiemelni és erszényeinket örömet megnyitani: mennyivel inkább tehetjük ezt most, midőn minket székelyeket érdeklő dolgról van szó. Hiszem s erősen meg vagyok győződve, hogy a szóban levő eszme rövid idő alatt megtestesülend. Így meglesz tehát a pénz!

A létesítendő emlék anyagát hátha a gyerogyói márvány szolgáltatná?

Fel tehát jó székely nép, adj és áldozz, mert, védatyáinknak állítunk emléket! Vajha minél hamarabb a magasztos tettet egy fényes emlék hirdethetné!

Madéfalvi O. M.

Elkészült a nagy mű!

Csikmege törvényhatósági bizottságának f. augusztus hó folyamán tartott renkiivüli közgyűlésén Csedő István törvényhatósági bizottsági tag indítványára egy bizottság küldetett ki a végett, hogy a vármegyei ösztöndíjak és segélypénzek mikénti kiosztására állítólag létező alapszabályokat reformálja. A bizottság mint a f. hó 30-án tartandó közgyűlési meghívóhoz — a vármegye főjegyzője által csatolt tárgysorozat mutatja — elvégezte feladatát, vagyis: a nagy mű kész van. Sőt azt suttogja a hivatalos hang, hogy már ki is van téve közszemlére a nyilvánosság elé a vármegye kiadó hivatalában. Azért mondom elkészültnek, mert nem tudom elképzelni, hogy azok az emberek készítenék volna, kik a vármegye életét évek óta igazgatják és így az ügyet mindenoldalról alaposan kell ismerniük.

hez. Oly rohamosan jött minden, hogy a bámulat képtelenné tette a gondolkodásra is.

Amint így mereven bámult az emberre, ki nagy lépésekben igyekezett a vonat felé, — látta, hogy azt a bizonyos tárgyat, melyet kezében tartott, óvatosan megtörölte s a papirt magától eldobta.

Sietve beugrott a kocsiá, a vonat füttyentett s teljes gőzzel elrobogott.

A gondolat, hogy a gyilkos megszökik, újból magához térítette az őrt, s kétségbeesetten kiáltotta el magát:

— Segítség, segítség! A gyilkos megszökik.

Szavai rémesen zúgtak tova a téli éj csendjében s csakhamar körülötte állott az összes vasúti személyzet.

Nagy rémülettel hallották az őrtől, hogy egy úri ember mint ugrott le a vonatról, kezében törrel — mert mint a következőkben látszik, ama tárgynak törnek kellett lennie — mint ugrott be az állomásfőnök irodájába, honnan néhány másodperc múlva egy jajkiáltás hallatszott s rá rögtön újból megjelent a gyilkos a véres törrel kezében s miután megtörölte a tört, a vonatra ugrott, mely vele elrobogott.

Nagyobb bizonyosság végett megkeresték a a mivel a tört megtörölte az az ember.

A papirdarab, melyet a törüléshez használt, csakugyan véres volt.

Kétségtelen volt tehát, hogy gyilkosságot követtek el. Most már mihez fogjanak.

A pénztáros törte meg a csendet.

— Menjünk az irodába.

— Menjünk! — volt az általános nézet. — Hátha még segíthetünk!

Néhányan beléptek az irodába, mely két szobából állott. — Minden oly gyanusnak látszott előttük.

Egy földöntött szék . véres kendő vérynymok a földön .

A külső szobában nem volt a meggyilkolt. Kétségtelenül a dulakodásközban leszűrt főnököt behurcolta a gyilkos a belső szobába.

Bizonyos irtózáttal nyitották fel a belső szoba ajtaját. Tudták, hogy valami rettenetes látvány tanni lesznek.

A szobában félhomály uralkodott. A lámpa le volt csavarva. A gyér világítás mellett alig lehetett a tárgyakat megkülönböztetni.

A pénztáros a lámpához ugrott, felcsavarta s előttük feküdt egy pamlagon az állomásfőnök.

Ovatosan közeledtek. — Odahajolt fölé az egyik.

— Még él! — kiáltott fel rögtön. — Gyorsan orvosért!

E kiállításra körülállók nem kis bámulatára felült a főnök.

— Mi történik itt? kérdé zavartan.

— Legyen csak nyugodt a főnök ur; azonnal orvosért táviratozunk.

— Már itt volt.

A pénztáros hátrafordulva oda sugta a körülállóknak:

— Már beállott a sebláz. .; félrebeszél,

— De hát miért vannak itt önök? — kérdé határozottan a főnök.

— Az a szerencsétlenség hozott ide, mely a főnök urat érte — válaszolt kiméletesen a pénztáros.

— Köszönöm a ragaszkodást — válaszolt a főnök. — Nagy fájdalmakat állottam ki, utóvégre egy foghuzás miatt nincs miért oly nagy tüntetést csinálni.

— Nem méltóztatik emlékezni a főnök ur, hogy az előbb itt volt egy ember. . .

— Igen, az orvos.

— Ki a főnök ur ellen gyilkos merényletet követett el.

— Értse meg, hogy a fogamat huzattam ki, — rivalt rá mérgesen a főnök.

De a pénztáros még mindig azt hitte, hogy seblázban beszél a főnök s hogy eszébe juttassa a dolgot, elbeszélte mindent, a mint az őr elmondta.

A főnök felkaczagott.

— Hát persze! Az orvosnak gyorsan kellett tovább utaznia s így csak épen kirántotta a fogamat s azzal futott. Még a foghuzó-műszert is csak utjában törölte meg.

A személyzet egyszerre átlátta a dolgot. Szégyenkezve húzódtott az ajtó felé. Néhány percz múlva magára volt a főnök.

Az az opertum valóságban „tákolmány,” szegényi, hogy papírra lett téve és talán azért nem mert nyomdafesték alá állani, hanem elbújt abban a nagy hegyben, mely őt oly neveléses gyermekek szülte.

Mindön az intéző körök egy, a vármegye minden lakosát közvetlenül érintő reformot készítenek: nem szabad „a semmit rólunk, nélkülünk” elvét figyelmen kívül hagyni, vagyis más szóval nem az lett volna a helyes eljárás, ha ezt a nagy fontosságú szabályrendeletet, mely a magyar miniszteriumnak 1869. évi január 23-án 10599 sz. a. ő felségéhez küldött felirata szerint is — „megyénk földmivélségére” kézmű- és gyárparagraf, bányászata és kereskedelme, valamint a nép és felsőbb intézeti oktatással áll közvetlen vonatkozásban — a vármegye kiadójánál kifüggesztve közigazgatási úton hirdetni, hanem a tervezet előzetesen a törvényhatósági bizottsági tagok bírálata alá kellett volna bocsátani. Hanem ezen már túl vagyunk; megvan a nagy nevű szabályrendelet „a vármegyei magán természetű jövedelmek felhasználásáról.” Kezünkbe van egy teljesen elhibázott, elvek nélküli alkotmány, mely legkevésbé sem alkalmas az említett fontos célok megvalósítására. Tíz egymással lassu összefüggésben álló, de kompakt egészet nem képező §-ban állapítja meg a vármegyei magán természetű jövedelmek mikénti felhasználását, azoknak miként és ki által való kezelését és a megye lakosainak ahhoz való jogosultságát.

Mellőzve azon kérdés felvetését, hogy vajon a küszöbön álló közigazgatás államosítása szempontjából helyes-e ezt a nagy jelentőségű és összegű tőkét az 5-ös bizottság védszárnyai alá helyezni? — egyedül a tervezet 9. §-ában foglalt intézkedések helytelen, igazságtalan és jogtalan voltára akarok rámutatni. Ezen §. intézkedése szerint, „azon ifjaknak, kik az állam vagy felekezeti által ösztöndíj- vagy segélypénzbe részesítettek, a vármegyei nevelési alaphoz segély nem adható.”

Ezzel a ferde intézkedéssel nem tudom szándékosan van-e vagy tudatlanságból, azt akarják elérni az igen tisztelt tervezetkészítő urak, hogy azon osztály zárrassék ki ösztöndíjak és segélypénzek élvezetéből, melynek tulajdonképpen ahhoz egyedül kizárólagos joga van. S tenni ezt akkor, midőn megelőzőleg már a 6. §-ban kimondja, hogy ösztöndíjak és segélypénzek élvezetéhez a vármegye minden lakosának vagyoni állása tekintetbevétele nélkül joga van. Tehát a 9. §. intézkedése világosan ellentmond a 6. §-ban felállított elvnek. De ettől az ellentmondástól eltekintve is — min-tán a nevelési alaphoz való jogosultság — minden csikmegyei katonai székely nőtődnak örökölt joga — azt elvenni nincs joga senkinek, míg arról az illető világosan le nem mond. Jelen esetben a jogmegszorításnak egyedüli oka csakis azon körülmény, hogy két ösztöndíjat vagy egy ösztöndíjat és segélyt egyszerre nem élvezhet senki. Bocsánatot kérek. Ezt a megszorítást talán helyesen van alkalmazni kegyalapítványoknál, hol nekem jogom nincs, de a vármegyei nevelési alaphoz kért jogom van; s abból engem ki nem zárhat senki, mikor a jogczimem meg van.

De ne vegyük a szigorú jogszerint a dolgot hanem tekintsünk szét pl. az egyetemen tanuló csikvármegyei székely ifjak közt, első tekintetre meggyőződhetünk arról a tényről, hogy valamennyien status alapítványt élveznek. És ez nagyon természetes, mert a ki tanulmányai elégtelensége miatt status alapítványt nem nyerhet, az nem megy az egyetemre, hanem más pályát választ, hol a költségeket fedezni bírja. Amde tudvalevő dolog, hogy a status alapítvány benn lakás és ételmezésből állván, magas tandíj fizetés mellett a szegény székely fiu nem tud existálni a városi élet költséges viszonyai közt, ha valami mellékes jövedelme nincs.

Meg vagyok győződve, hogy nem akad csikmegyei tanuló ki a szabályrendelet 9-ik §-ában írt feltételeknek megfelelően képes legyen; mert talán előnyösebb a szorgalom és jó előmenetel mellett biztos rom. kath. status alapítvány élvezete mint a magán befolyások mindennemű nyomása alatt az elvesztés esélyének évről évre kitett vármegyei segély. Ugy de akkor hová fogják tenni az ösztöndíjak- és segély pénzeket? Talán tőkésíteni fogják? Meglehet. Vagy talán kifogják adni azon indigénáknak, kiket jelen szabályrendelet 6-ik §-a nagy kegyesen pártfogásba vett, azon elv kimondásával, hogy a nevelési alap élvezetéhez a vármegye minden lakosának egyenlő joga van? Ez valószínű, sőt bizonyos. Hisz az eddigi rendszer jobban mondva rendezetlenség mellett is úgy volt, hogy azok a szegény ifjak, kik a régi székely katonaságtól leszármazott földmivelő osztály gyermekei rendszeresen mellőzve voltak, vagy ha néha-néha kaptak is 50—60-tól 100 frtot, hogy a farkas fog el ne maradjon, akkor is azok az idegenek kiknek családfája és székely eredete a pálinka mérésnél és méregkeverésnél kezdődik: mindig előnybe részesültek, úgy hogy mikor egy kitűnő előmenetelű székely fiu 100 frtot kapott: ugyanakkor az említett beszármazott gyenge sőt mondhatnám a tanulmányokban semmi előmenetelt felmutatni nem tudó fiu legalább is 50 frttal többet

kapott. Ilyen eljárás volt divatba eddig elé és a jelen szabályrendelet intencziói szerint jövőre sem lehet kilátása a megyének, hogy ez megfog változni. Csak a boríték más, a levél ugyanaz.

Sem időm sem alkalmam nem levén e tárgy mindenoldalát megvilágítani: be kell érnem azon halvány reménnyel, hogy a törvényhatósági közgyűlésben lesz annyi bátorság hogy ezt a cél tévesztett, igazságtalan és jogtalan kísérletet nem fogja megszavazni.

Sorakozzanak az igazságot szerető független elemek és visszadobva a szabályrendeletet, utasítják a bizottságot a viszonyoknak, az igazság és jogosságnak megfelelő szabályrendelet készítésére.

A viszontlátásra a folyó hó 30-án tartandó közgyűlésen.

—t.

Adtuk e cikket szószerint, mivel igen sok igazságot és helyes eszmét tartalmaz, de meg kell jegyeznünk azt is, hogy részint nincs kifejtve a cikkben a legtöbb kívánatos dolog, részint tartalmaz olyat is a mivel teljesen egyetérteni nem tudunk. Reméljük de hallottuk is, hogy az ösztöndíjak és segélypénzek ügye illetőleg az erre vonatkozó szabályzati tervezet a 30-iki közgyűlésen élénk megbeszélés tárgyát fogja képezni s ennek megtörténte után, vagy ha meg nem történne is a megbeszélés, lapunkban részletesen tárgyalni fogjuk e kiváló fontosságú kérdést.

Szerk.

KÜLÖNFÉLEK.

— **Adakozás a madfalvi emlék javára.** Az erdélyegyházmezei papnövények között a „madfalvi veszedelem” emlék javára a következők adakoztak: Sántha Albert 20 krt; Olti Mózes 30 krt; Kovács János 20 krt; Csató Sándor 20 krt; Csató Ferenc 20 krt; Holó Andor 20 krt; Eröss József 20 krt; Ince Domokos 20 krt; Nagy Antal 20 krt; T. S. gróf 1 frt; Boeskor Ferenc 20 krt; Albert Sándor 20 krt; Doborgda Károly 20 krt; Péterffy Lőrincz 20 krt; Kapatán Márton 20 krt; Lajos Balázs 20 krt; Boeskor Zsigmond 20 krt; Czimbalmos József 20 krt; Tódor Imre 20 krt; Rádny Simon 20 krt; Fazakas Gáspár 20 krt; László János 20 krt; György Ilyés 20 krt; Kovács István 20 krt; Orbán Ferenc 20 krt; Szilveszter Ferenc 20 krt; Orbán Dénes 20 krt. Összesen: 6 frt 40 kr. A múlt számunkban kimutatott 4 frttal együtt összesen 10 frt 40 kr.

— **Kinevezés.** Lőnhárt Ferencz püspök ur ő exczellenciája Kiss András áldozó-papot, Kiss András helybeli polgár fiát Közvényes-Remetére káplán-tanítóvá nevezte ki. Kisérje szerencse új állomáshelyére.

— **Képviselőtestületi gyűlés.** Városunk képviselőtestülete e hó 26-án délután Eröss Elek polgármester elnöke alatt gyűlést tartott, melynek lefolyását a következőkben ismertetjük: A gyűlés megnyitása után Csikvármegye kir. tanfelügyelőjének felhívása vétetett tárgyalás alá. Ezen iratban kir. tanfelügyelő felhívja városunk képviselőtestületét egy, a most életbelépett óvodai törvényeknek megfelelő kisdudóváda felállítására. A képviselőtestület egy bizottságot küldött ki azon útasítással, hogy a helybeli óvóegyesület választmányával közösen tartott ülésben állapítsák meg a módozatokat, hogy miként lehetne egy, a kívánalmaknak megfelelő óvodát fenntartani s ezen ügyben a képviselőtestület elé terjesszenek javaslatot. A következő tárgy Hajnód Ignác regálébérlő folyamodványa volt, melyben nevezett az iránt kérelmez, hogy a várossal szemben fennálló és a regálébérlérből eredő tartozása szállítassék le 400 frtra; ezen összeget két év alatt fizetné be a város pénztárába. S ha ezen ajánlata elfogadjatik, az ellene folytatott peres eljárás szüntessék meg. A képviselőtestület méltányolva a Hajnód kérelmében felhozott indokokat, annak hajlandó eleget tenni oly feltétel alatt, ha illető tartozása fejében kamat nélküli részletekben 6 év alatt 1000 forintot fizet. Ügyész útasított, hogy Hajnód Ignáczzal ily értelemben kösse meg az egységet s ha ez megtörtént, Szócs Ignác volt városi pénztárnok ellen ugyancsak ezen bérlési ügyből kifolyó 1000 forintnyi kártérítés iránt indított keresetet szüntesse meg. Végül a városi temető ügye került szőnyegre. E tárgyban érdemleges határozatot nem hoztak, hanem egy bizottságot küldtek ki, azon útasítással, hogy az ügyet behatóan tanulmányozza s terjesszen a képviselőtestület elé javaslatot.

— **Törvényhatósági gyűlés.** Megyénk törvényhatósági bizottsága f. hó 30-án délelőtt 10 órakor kezdődőleg fogja megtartani őszi rendes közgyűlését a vármegyház nagy termében. A gyű-

lés tárgysorozatának nevezetesebb pontjai: Az alispán felévi jelentése. Szentesített törvények és miniszteri rendeletek kihirdetése. A vármegyei ösztöndíjak és segélypénzekre vonatkozó új szabályrendelet. A megyei iskolaszék véleménye a csikszeredai és gyergyóalfalvi gazdasági irányu felső népiskolák ügyében. A közgyűlés által kiküldött szűkebb körű bizottság véleménye birtokviszonyaink megváltoztatása, illetőleg fa kötelező tagosítás behozatala tárgyában. A megyei gazdasági egyesület elnökségének átirata egy bikaborju-telepnek a megye költségén való létesítése iránt. A csiksonlyói főgimnázium igazgatójának kérvénye a gimnáziumi ének- és zenetanító számára megszavazandó 200 frt ügyében. A megyei iskolaszék jegyzőkönyvei. A megyei főszámvevő javaslata a községek vagyonának mikénti kezelése tárgyában. Az 1892-ik évre szóló költségelőirányzat. A vármegye által kezelt alapok 1890. évi s a számvevő által felülvizsgált számadásai. A házi pénztárban elhelyezett letétek részletes kimutatása. A megye tulajdonát képező, de Romániához átszakadt „Solyomtár” erdő eladására vonatkozó szerződés. A havasi javak igazgatójának jelentései. A megyei polgári leányiskola költségelőirányzata az 1891—92. tanévre. Községi ügyek. Egyesek által benyújtott kérvények.

— **Örült leány.** Nehány nap óta a piacutcai lakosok nyugalmát egy szerencsétlen örült leány kirohanásai és sikoltozásai háborgatják. A szánandó teremtes bűnös szerelmi viszony következtében anyává lett s ezen esemény a boldogtalannak elméjét megzavarta. Ösztönszerű irtózatot viseltek magzata iránt s egy órában, midőn örültsége tetőpontra hágott, gyermekét fejével össze akarta vagdalmi; hozzátartozói alig tudták megmenteni a kis ártatlan életét. Az idegen gyermekek iránt is elcsenzettel viseltek s e miatt a közbiztonságra nézve is veszélyessé vált, mert a mint szemtanúk állítják, egy pár gyermeket az úton is megtamadott. Ha a szerencsétlen nő családja nem tudja ápolni és kellő őrizet alatt tartani, a hatóságnak kell kezébe venni az ügyet s annak kell gondoskodnia az illető ápoltatásáról és őriztetéséről. Ezt kívánja a humánitás s ezt kívánja a polgárok nyugalma.

— **Kamarai értesítések.** A marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara az érdekelték figyelmébe ajánlja a cs. és kir. közös hadügyminiszter által a hadsereg részére ruházati és felszerelési szükségletek biztosítása iránt kibocsátott pályázati hirdetményt. Szállítandók lesznek: különböző, szűcs-, kalapos-, gombkötő kesztyűs-, bádogosrezőntő-, esztergályos, kötélverő-, nyerges-, szíjgyártó-, szegköves- és kötőszövő-cikkek. Pályázati határidő 1891. november 15-ike. A szállítandó cikkek mintái Gyula-Fehérvárt a katonai felszerelési főkraktárban megtekinthetők; esetleg ugyanott meg is szereshetők. — Ugyancsak nevezett kamara az érdekelt fakeskedők és erdőbirtokosok figyelmébe ajánlja a m. kir. államvasútak igazgatósága által fűzifa szállítása iránt kibocsátott pályázati hirdetményt, melynélfogva az államvasút magyar vonalai részére 1892. évi január hó 1-től egy, esetleg két éven át évenként szükséges mintegy 30450 k.-méter tűzifa szállítása lesz biztosítandó. És pedig évenként 9050 köbméter bükkhasábfára, 13400 k. m. tölgy- vagy cserhasábfára 800 k. m. vegyes dorong, vagy kemény, esetleg puha szélészakára lesz szükség. A pályázatok ez évi november 14-ig nyújtandók be (Budapest, Andrástól 73. sz. II. emelet.). A cégek szállítóképességüket és megbízhatóságukat a kereskedelmi és iparkamarával tartoznak igazoltnak. Mindkét pályázatra vonatkozó feltételek a kamara irodájában tekinthetők meg.

C S A R N O K.

Büki Lázár uram bankól.

Irta RUDNYÁNSZKY GYULA.

Hejh, boldog régi jó idők!

Beh hamar meg is fordult a magyar ember sorsa!

Még mikor én gyerek voltam, pedig nem is olyan régen, mert hiszen még alig, hogy kopaszodni kezdek — hát bizony az én gyerekkoromban, tizenöt-husz esztendővel ezelőtt beh más világ járt!

Muzsikaszó, dinom-dánom kerekedett milder alkalomra s a vidám társaságok ki nem fogytak a tréfából. A lakodalom három hétig tartott; ő vármegye fiatalsága táncoltatta végig a menyasszonyt; harmincz kocsin vándorolt a násznép faluról-falura, míg végre a fiatal párt szélnek eresztették. Névnep, szüret, falu búcsúja, disznótor, keresztelő, megyegyűlés, de sőt ősz idején az esős, csúnya idő is titulus volt a kedélyes összejövetelekre.

Ebből az időből ősmertem Büki Lázár uramat. Nagy, kopasz feje, hosszú, deres szakála

mélyen lekonyuló vastag bajusza volt; sarkantyus csizmát, piros köves szürke atillát, kilenczrét kacsaringós czifra himvarrasos kostyókat és ezüstkupaku öblös tajtékpipát viselt. Viselte biz' ő ezt az utóbbit is, mert csakúgy vele volt mindig, akár a szakállá.

Szívesen látták minden háznál. Pedig nem volt ám valami nagy ember.

Csak afféle kurta nemes volt ő kigyelme, hétszilváfás, minden egyéb dominium nélkül. — Tornáczos háza áll a falu közepén, szilvákert húzódtott le háza mögött a folyóig; ezenfelül hat egész hold szántóföld, meg egy félhold szőlő jelzőkövébe mohosodott bele az ő becsületes ősi nevének a kezdőbetűje, a B. L.

Ennél egyebe nem volt a kerek világon. Az az dehogyan is nem volt! Minden héten más-más uri háznál tanyázott. Volt neki nagyértékű ezüst órája, melyet ugyan senki nem látott, de melyet ő a napoleoni hadakozások dicsőséges idejében egy vitéz közhuszárnak ajándékozott, a ki életét megmentette, (ötven évvel a születése előtt!)

Aztán hogy tudott táncolni! Felpattant az asztal tetejére, a boros üvegek közé, s ott aprózta ki a kopogást olyan vadvirágos szenvedélylyel, — hogy két oldalt döltek a mulató urak.

Aztán nagyszerű kortes volt, nagyszáju, nagy torku, nagyfokosú kortes. No meg a tréfához is jaj be nagyon értett!

Négy napi czéző után felhasították az udonatuj vadgalambszin magyar nadrágját, meg se haragudott érette. Felültette a cigányt a rettenetesen befűtött kályha tetejére, s a primásnak ott kellett rikkatni a száraz fát. Fidibusznak használta a kettéhasított tizes bankó egyik felét. A másikat a vályogvetőnek adta. Felgyújtották alatta a zsopot, melyen aludt. S a jó ég tudná mi mindent cselekedett ő másokkal — és mi mindent cselekedtek ő vele mások, — amimind az urambátyámék mulatására szolgált s nemes Büki Lázár uram sohasem haragudott meg.

Élte a világot; tizenkét esztendeig szakadatlanul — vendég volt . .

Hanem hát hová lett az a fűlséges aranykor?

Az úri házak kidölt-bedült kapuja előtt térdig áll a dudva. Nem szól odabenn a nóta, legfőleg az egerek czinczognak éjjel az árendás gabonáján, lévén mostanában az ősi kastély a bérlő uraság magtára.

Büki Lázár uram korhadó öreg fa most már, Hetekig, hónapokig nem mozdul ki odvából. — Utálja, megveti ez a sarkából kifordult, fenekestől felfordult világot. Nyomorog, éheznek, rongyos, hanem azért nem tagadja meg a vérért. Tizenhat holdnyi birtokát felibe műveli egy iparkodó gazda. A szülőjében Isten jóvoltából megterem tiz akó bor, az anyjuk baromfit nevel, két kocza is hizik valahogy az ólban, a hajdani egycsövű fegyverrel Büki Lázár uram éjjente kikioson a határba lesre, s vasárnap nyulpecsenye kerül az asztalra. A fia — Tihamér, prédikátumos, koronás névjegye van neki s diurnista a megyénél, huszonnyolcz forint havi fizetéssel. Büki Lázár uramnak zörög a csontja, néha csak úgy dülög, mintha részeg volna, pedig éhes. Hanem azért nem adja meg magát. Szidja az emberi fajt és nem fizet adót.

Vagyis, hogy az igazságnál maradjak, fizet biz' ő, de csak az erőszaknak engedve, az — utolsó órában. Tizenhárom forint és 65 kr az évi egyenes adója.

Nemes Büki Lázár uram ezt a vérdíjat szépen összekuporgatja, s odaszugorítja az okmányládájába, a nemesi ármálisa mellé. De azért nem fizet körmeszakadtáig. Megintik, exekválják, bíróságolják, — mindhiába, — a legutolsó napig a füle bojtját se mozdítja. Mikor aztán a bíró a tizenkettedik órában bekopog hozzá s nagy alázatosan előadja, hogy már mind együtt van az adópénz, csak éppen az a pár forint hibázik, — akkor végre leolvassa ő is a maga 13 forint 65 krajczárját.

De nem ereszti útnak a bankót szó nélkül. Mindegyik forintnak a szélre ráír valamit. Reszketős kézzel, nagy átkombákom betűkkel: „Pusztulunk, veszünk!” — „Hunczut a német!” — „Hitvány a világ!” — Vége a magyarnak!” — ezek a nemzeti Büki Lázár uram adóba fizetett bankóinak a rendes jelszavai . . .

. . . S lám hiába ügnyolták, nevétek az öreg kuruczot ezért a bogaráért. A szőlősi bíró bezzeg áldja érte.

Ugy történt a dolog, hogy a mult héten haza került Szöllőre a Csipkés Laczi, az elcsapott urasági inas.

Vasárnap nagy hejje-hujját csaptak a kocsmában. Ennek okaért a bíró nem ment be a halomra gyült adópénzzel a messze eső székvárosba, hanem hétfőre halasztotta az útját.

Hétfőn virradóra pedig eltűnt az adópénz a ládából.

A bíró majdhogy szörnyet nem halt ijedében.

Ki lophatta el a pénzt?

Három napig ütötték bottal a tolvaj nyomát.

Negyednapra aztán nemes Büki Lázár uram beállított a bíróhoz és kivágott az asztalra három darab összegyűrt egyes forintot.

— Ismeri-e kend ezt a pénzt, bíró „ur!”

A bíró megismerte, csak egy pillantást vetett reá. A Büki Lázár uram adóba fizetett bankói voltak, ezzel a három jelszóval megbélyegezve:

„Hunczut a német!” „Pusztulunk, veszünk!” és „Hitvány a világ!” Alig pár napja, lefizette az — adóba.

S Büki Lázár uram akkornap délben kapta mind a hármat kölesön Csipkés Laczitól.

Igy vezettek a szőlősi adópénz tolvajának nyomára a Büki Lázár uram bankói.

A kis lutri húzása

Szeben, 1891. október 21.

38. 3. 40. 50. 62.

Csikszeredai piaczi árjegyzék.

— Csikszereda október 21. —

Buza tiszta hektoliterenként 7 frt 50 kr. Buza közepes 6 frt 80 kr. Rozs 5 frt 50 kr. Árpa 4 frt 50 kr. Törökbuza 5 frt 40 kr. Zab 2 frt 25 kr. Borsó 10 frt. — kr. Lenese 15 frt. Fu szulyka 10 frt kr. — Kása 14 frt — kr. Burgonya 1 frt — kr. Marhalus (kilogrammonként) 32 kr. Sertőshus 40 kr. Borbécsus 24 kr. Szalma (métermázsánként) 1 frt 50 kr. Széna mm. 8 frt — kr. Ókór párja 280 frt — kr. Tehén párja 140 frt — kr. Faggyugyertya (kilogrammjá) — frt 40 kr. Tüfiza kbm. (1 méter) 2 frt — kr. Malacz darabja 1 frt 50 kr. Lud — frt 80 kr. Bány — frt — kr. Csirke párja 50 kr. 10 tojás 14 kr.

NYILTÉR.

E rovat alatti közleményekért felelősséget nem vállal a szerk.

V Á L A S Z.

A „Csiki Lapok” 43-ik számában megjelent Dr. Filep Sándor körorvos nyílt levelével szemben csupán az olvasó közönség iránti tiszteletből a következő nyilatkozatot teszem:

A Filep Sándor nyilatkozatában foglalt rágalmazó és becsületsértő kifejezésekért illetékes uton elégtételt fogok szerezni.

A lovagias elégtételre vonatkozólag megjegyzem, hogy én azon állítólagos sértést, a mely Dr. Filepnek elégtételre való kivására okul szolgálhattott volna, a csikszentdomokosi képviselőtestület közgyűlésén, mint községi képviselőtestületi tag a szentdomokosi körorvosi díjakra vonatkozó felebezés tárgyalásánál nyilvánított véleményemből következtette. Márpedig azon ügyben az én véleményem a tárgy fontosságához mért komolysággal tétetett. S miután Dr. Filep ezen ügyben közvetlen érdekelve volt, indítványoztam, hogy, mint ilyenről a szó vonassék meg, s most ezen nyilvános gyűlésben Dr. Filep oly — az ügyszó sehogyan tartozó dolgokat hozott fel, a mely által úgy magamat, mint családomat serteve érezvén, követeltem a gyűlés elnökétől, hogy a törvény értelmében megbüntetni. Ily közérdekű s nem magán ügyben tett felszólalásom, illetve felfolyamodásom miatt lovagias elégtételadásra úgy is mint magán egyén magamat kötelezve nem érezhetvén, s különben is a lovagias elégtételadásra való felhívás szabályaitól eltérőleg, Dr. Filep oly egyéneket küldvén ki segédül hozzám, kik közül egyik t. i. K. . . ur sulyos testi sértés vétségért 1563—1890 és 884—1891. számú jogerős bírói ítéletekkel elítélve volt s mint ilyen nézetem szerint lovagias ügyekben nem szerepelhetvén: ez okból vele az érintkezést joggal tagadhattam meg. Egyébiránt tövényes úton ezen ügy tisztába fog jönni és ezen a téren többé Dr. Filep Sándorral szóba állani nem fogok.

László Ferencz.

Hirdetmény.

A csikszentmártoni, bankfalvi és csikszentgyörgyi határban levő 141 hold számú és kaszáló, valamint a belsőtelek kertekkel és épületekkel együtt hat egymásután következő évre, illetve a „Hidegség”-ben fekvő 91 holdas terület az 1895-ik évtől kezdődőleg 3 egymásután következő évre árverés útján november hó 9-én d. u. 3 órakor a csikszentmártoni község-házánál a többet ígérőnek haszonbérbe fognak adatni.

Ugyanakkor széna-, szalma-készlet és két csikozó kancza — egyik tavalyi csikójával — hámmal együtt árverés útján el fognak adatni.

Részletes feltételek alólírtnál megtekinthetők.

Özv. Sándor Lászlóné.

BUDAPESTI HIRLAP.

Mindenki, a ki alkalmazást keres, vagy alkalmazást adhat,

a „BUDAPESTI HIRLAP”
apró-hirdetéseit
által nélkülözheti a közvetítőket.

Régi dolog, hogy a közvetítés sok pénzbe kerül és a viszonyokat egyáltalában tekintve, gyakran fordul elő, hogy a közvetítés daczára sem az alkalmazást kereső nem jut könnyen helyhez, sem az alkalmazást adó nem kap könnyen megbízható embereket. Oka ennek főleg az, hogy a munkaadó és munkakereső, a vevő és az eladó nem érintkezik közvetlenül. A közvetlen érintkezésre pedig manap alig van hathatósabb eszköz, mint egy elterjedt lapban való hirdetés. A „Budapesti Hírlap” apró-hirdetési rovata pedig naponta legkevesebb 90,000 ember által olvastatik. (A lap naponta 30,000 példányban jelenik meg; legkevesebb három olvasót lehet számitani egy-egy lapra.) Kereskedő, a ki könyvvezetőt, irodatisztet, gyakornokot, keres, vagy viszont azok, akik hasonló alkalmazást keresnek; a gazda, a ki kasznárt, ispánt vagy gazdasági gyakornokot keres, és viszont akik ajánlkoznak; a háziasszony, a ki szakácsnét, szobaleányt, dajkát, cselédeleányt keres, és hasonlóan szolgálók, a kik helyet keresnek; birtokeladás, üzleteladás, birtokbérlet, házaladás, házvétel, nevelő, nevelőnő, házvezetőnő, gazdaszonyi és egyéb pályázat, lakáseladás és lakásbérbevételei hirdetések, — szóval az életszükséglet minden fázisában könnyen és olcsó pénzen a Budapesti Hírlap apró-hirdetéseit által lehet célzt elérni.

Családi jelentésekre, különösen eljegyzési hírekre, hymen hírekre, esküvőre való meghívásokra, születési jelentésekre, népnapi gratulációkra, gyászjelentésekre és mindenféle közleményekre a „Budapesti Hírlap” apró-hirdetési rovata kiválóan alkalmas.

A hirdetési díjak igen olcsók. Mindannyiszor, a hányszor a hirdetés megjelenik, egy-egy szó két krajczárba kerül, vastagabb betűvel négy krajczár. Czimmel ellátott hirdetéseknel még egy-egy hirdetés után 30 kr. kincstári bélyegilleték jár. Ha a czim nincsen kitéve, hanem a hirdetés úgy szól, hogy „Czim a kiadóhivatalban meg tudható”, akkor bélyegdíjat nem kell fizetni. A kiadóhivatal ilyen esetben minden díj nélkül megmondja a kérdezősködőknek az illető czimet, sőt vidékre díjlanul levelez is, ha a kérdezősködő a postabélyegyet beküldi. Helyben a hirdetések a kiadóhivatalban véteknél fel készpénzen, vidékről a pénzt legalkalmasabban postautalványon lehet küldeni. A „Budapesti Hírlap” előfizetési ára negyedévre 3 frt 50 kr., egy hónapra 1 frt 20 kr. A czim egyszerűen „Budapesti Hírlap-Kalap-utca 16.”